

ROMÁN O SÚRODENECKEJ RIVALITE,
RODINNÝCH KLIATBACH A LÚBOSTNÝCH PRÍBEHOCH

KEĎ SA SVET PREVRÁTI HORE NOHAMI

YOLIN

JANDY NELSON

JANDY NELSON

***KEŽ SA
SVET
PREVRÁTI
HORE
NOHAMI***

Preložila Zuzana Trstenská

Jandy Nelson
WHEN THE WORLD TIPS OVER

Copyright © 2024 by Jandy Nelson
Originally published by Dial Books for Young Readers,
The Penguin Group (USA) Inc.
Published by arrangement with Pippin Properties,
Inc. through Rights People, London.
Used with the permission of Pippin Properties,
Inc. through Rights People, London.
Translation © 2025 by Zuzana Trstenská
Interior illustrations © 2024 by Jessica Cruickshank Jacket art © 2024
by Rustic/Shutterstock Jacket design by Theresa Evangelista
Slovak edition © 2025 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-575-0433-7

*Venujem členom svojej rodiny,
ktorí sú zároveň mojimi najlepšimi priateľmi,
a svojim priateľom,
ktorí sú zároveň mojou najúžasnejšou rodinou.*

„Nakoniec sa všetci staneme príbehmi.“

Margaret Atwoodová

**„Ako môžeme žiť bez svojho života? Ako budeme
bez svojej minulosti vedieť, že sme to my?“**

John Steinbeck

**„Človek niekedy dokáže žiť bez toho, aby skutočne žil,
a potom sa mu celý život nahrnie do jednej hodiny.“**

Oscar Wilde

**„Deň za dňom a noc za nocou sme boli spolu – všetko ostatné
som dávno zabudol.“**

Walt Whitman

„Jestvuje aj iný svet, ale nachádza sa v tomto.“

Paul Éluard

**„Hľadáš ma?
Som na vedľajšom sedadle.“**

Kabir

FANTÁZIA

(PODSTATNÉ MENO, Z GRÉČTINY)

- 1: inštrumentálna skladba, často improvizatívneho charakteru
- 2: schopnosť predstavovať si veci a deje v myšlienkach; syn. obrazotvornosť, predstavivosť
- 3: výtvar obrazotvornosti; syn. výmysel
- 4: (iba sg. psych.) vytváranie nových predstáv na základe skôr vnímaných obrazov al. spájaním predstáv do nových celkov
5. (hovor. expr.) výborná vec

**PRVÁ
ČASŤ**

DIZZY

Prvé stretnutie s dievčaťom s dúhovými vlasmi

Ráno v ten deň, keď dvanásťročná Dizzy Fallová vošla do cesty uháňajúcemu nákladiaku a stretla sa s dievčaťom s dúhovými vlasmi, nešlo nič podľa plánu. V rozvodovom konaní s najlepším kamarátom Jašterom, ktorý sa vrátil k svojmu skutočnému menu, Jašter-teraz-Tristan získal popularitu, moderný účes a priateľku menom Melinda.

Dizzy nedostala nič.

Od prvej triedy boli dvojka, túlili sa jeden druhému v najskrytejších tajomstvách, piekli najkomplikovanejšie dezerty podľa časopisu *Koláče a zákusky* a venovali sa spoločnej najobľúbenejšej aktivite: surfovali po internete a hľadali informácie o bytí. Jašterova špecializácia bola počasie a prírodné katastrofy, zatiaľ čo Dizzinu tvorilo všetko nezvyčajné.

Medzi tieto nezvyčajné témy v poslednom čase patrili príbehy o svätcoch, ktorí v stave extázy levitovali, o himalájskych jogínoch, ktorí dokázali svoje telá premeniť na kameň, o Buddhovi, ktorý vytváral svoje kópie a vystreľoval oheň z končekov prstov (presne tak!). Pri čítaní o týchto ezo veciach Dizzina duša bzučala a Dizzy chcela bzučiacu dušu. Bzučiace *všetko*.

Okrem toho sa nedávno, pred rozvodom, Dizzy s Jašterom tri sekundy bozkávali, aby zistili, či pociťia endorfíny, o ktorých sa Jašter dozvedel na internete, alebo spontánne

vnútorné výbuchy ako v ľúbostných románoch Dizzinej mamy, ktoré schovávala na polici za klasickými románmi, najmä ako v *Žiť navždy teraz*, kde vystupovala v hlavnej úlohe Samantha Brookswetherová, Dizzina favoritka. Jašter považoval ľúbostné romány za zbytočné, ale Dizzy sa z nich veľa naučila. Chcela, aby sa konečne otvorili dvere jej divokej ženskosti, aby sa rozhorelo jej spaľujúce lono, aby sa prebudilo jej vášňou zvlhnuté vnútro, a hoci na rozdiel od Samantha Brookswetherovej nikdy nevidela skutočný penis, z kníh si zapamätala tonu detailov o stvrdnutých údoch, tuhých koloch rozkoše a pulzujúcich kopijach. Na nešťastie počas ich trojsekundového bozku nepocítili ani endorfíny, ani spontánne vnútorné výbuchy.

Celé doobedie toho pamätného dňa prvého stretnutia Dizzy sedela na vyučovaní a sledovala, ako jej bývalý najlepší priateľ Jašter-teraz-Tristan posielal esemesky svojej príšernej frajerke Melinde, pravdepodobne o spontánnych vnútorných výbuchoch, ktoré pocítili, keď sa pred tromi týždňami pobozkali na školskej diskotéke. Dizzy videla, ako sa to odohralo. V hrdle sa jej spravila hrča, keď Jašter položil ruku na Melindin zátylok tesne predtým, ako sa ich pery spojili. Od tej chvíle Dizzy, dovtedy známa tárajka, v škole sotva prehovorila, a keď niečo povedala, akoby jej hlas vychádzal z chodidiel.

No čo viac mohla Dizzy povedať? Mama jej raz prezradila, že najväčšie lásky v živote nemusia byť romantické. Dizzy si vtedy myslela, že má tri veľké lásky: svojho najlepšieho priateľa Jaštera, mamu, ktorú volala Šéfkuchárka, a najstaršieho brata Wyntona, ktorý bol taký úžasný, že z neho vyletovali iskry. No čo teraz? Nevedela, že ľudia človeka dokážu prestať ľúbiť. Myslela si, že priateľstvo je večné ako hmota.

Po obede – Dizzy ho strávila v počítačovej miestnosti, kde si čítala o skupine ľudí vo východnej Európe, ktorí verili, že im niekto alebo niečo psychicky kradne jazyky – prešla cez polovicu školy k záchodom, kam nikto nechodieval. Usilovala sa vyhnúť Jašterovi-teraz-Tristanovi a Melinde, ktorí v poslednom čase kempovali pri fontánke na vodu pred bližšími toaletami so zlepenými rukami a dušami. Až keď otvorila dvere, zbadala pri umývadle jediných spoločných unisex toaliet Jaštera.

Bol tam sám a pred zrkadlom si do nového účesu nanášal nejaký gél. Teraz vyzeral ako všetci ostatní chlapci, nie ako Jašter spred mesiaca, keď mal vír vo vlasoch, presne ako ona, a štýl obliekania nazývaný „šprt na vedeckom veľtrhu“ ako ona. Začal dokonca nosiť kontaktné šošovky, takže už nenosili rovnaké dioptrické okuliare v ťažkom čiernom ráme na spôsob Clarka Kenta. Chcela, aby sa vrátil starý Jašter, chlapec, ktorý jej povedal o slnečných stĺpoch a bielych dúhach a aspoň päťstokrát denne poznamenal: „To je mega, Diz.“

Neónové svetlá na toaletách hnusnej hnedej farby zablikali. Neboli sami už celú večnosť a Dizzy pocítila prázdno v hrudi. Jašter sa na ňu pozrel v zrkadle, jeho výraz bol nečitateľný, a potom znova upriamil pozornosť na svoje vlasy, ktoré mali farbu maslovej tekvice. Mal bledú pleť na lícach popraskanú pehami, kým Dizzy na nich mala galaxie. Raz v piatej triede, keď Dizzin celoživotný trýzniteľ Tony Spencer nazval Dizzy škaredou farmou na pehy, prišiel Jašter na druhý deň do školy s vlastnými galaxiami nakreslenými na lícach.

Dizzy sa pozrela na svoj odraz v zrkadle a zažila rovnako sklúčujúcu reakciu ako vždy, pretože vyzerala presne ako ropucha s parochňou. Nemohla uveriť, že práve toto ľudia

vidia, keď sa na ňu pozerú. Prialo si, aby videli niečo lepšie, napríklad hlavu Samantha Brooksweatherovej. Samantha Brooksweatherová rozpaľovala mužské srdcia svojimi jemnými hodvábnymi kaderami, našpúlenými plnými perami a trblietavými zaširokými očami.

Dizzy uprela svoje obyčajné, netrblietavé hnedé oči späť na svojho bývalého najlepšieho priateľa, na jeho skutočnú verziu, nie na tú v zrkadle. Chcela ho držať za ruku, ako to pod stolom tajne robievali celé roky. Chcela mu pripomenúť, ako im kedysi zapletala vlasy do jedného vrkoča, aby mohli predstierať, že sú jedna osoba. Chcela sa ho spýtať, prečo jej neodpovedal na esemesky ani na telefonáty, ani neprišiel k oknu svojej spálne, hoci doň hodila tridsaťsedem kamienkov za sebou. Namiesto toho vošla do kabínky a zadržala dych na tak dlho, ako vládala, a keď vyšla von, bol preč.

Na zrkadle bolo čiernou fixkou napísané: *Nechaj ma na pokoji.*

Dizzy mala pocit, že ju odveje víchor.

Potom prišla telesná výchova. Vybíjaná. Hodina hrôzy a strachu. Na horúcom ihrisku prepotila tričko, trénovala neviditeľnosť, predstierala, že si nevšimla, ako sa Jašter drží pri Tonym Spencerovi. Fuj. Fuj. Zradca Jašter. Dizzy by sa najradšej zahrabala pod zem. Prečo jej nenapadlo nájsť si viac ako jedného priateľa? Nemala však čas nad tým uvažovať, pretože Tony Spencer sa odtrhol od Jaštera a vrhol sa na ňu s loptou a žiarivým, zabijáckym úsmevom ako záporák z kreslenej rozprávky. A k tomu s vražedným úmyslom. Zovrelo jej vnútornosti. Pokúsila sa mu psychicky ukradnúť jazyk, potom príkaz zrušila, pretože: fuj.

Z úst jej vyšlo čudné, zahanbujúce zapišťanie, keď Tony zdvihol loptu do vzduchu a potom jej ju vrazil do brucha,

čím z nej vyrazil dych aj dôstojnosť. Potom, keď už ležala na zemi, lapala po dychu ako ryba na suchu a držala sa za brucho, do ktorého jej vrazil, si nad ňu drepol, strčil jej do tváre svoj spotený zadok v šortkách a prdol si.

Dizzina myseľ zamrzla. Nie, prosila, lebo toto sa jej nemohlo stať. Kiežby mohla stlačiť *delete*. Stlačiť *escape*. Vypnúť to.

„Akej je farby, Dizzy?“ spýtal sa Tony nadšene, lebo Jašter mu musel povedať o jej synestézii, o tom, že vidí vône ako farby.

Všetci sa smiali, ale Dizzy sa sústredila len na Jašterov konský rehot. Chechtal sa, akoby nevedel, že Dizzy by bez zaváhania zjedla plnú vaňu pavúkov, aby ho ušetrila čo len sekundy smútku.

To bolo to, čo Dizzy rozplakalo. Práve to ju prinútilo, aby prikázala svojim odhaleným, kostnatým nohám rozbehnúť sa cez ihrisko, preliezť plot základnej školy v Rajských Prameňoch a kliesniť si cestu vinohradmi, kým sa neocitla v opustenej časti mesta v úbore uprostred vyučovania, počas horúčavy a najradšej by vyskočila zo svojho hlúpeho spoteného tela a zanechala ho za sebou.

Pretože Tony Spencer jej to urobil priamo do tváre! Pred všetkými! A Jašter sa smial! Jej! Bože! Bude potrebovať prestrojenie, úplne novú identitu. Nikdy sa nebude môcť vrátiť do školy, to bolo isté. Bude musieť ukradnúť maminu kreditnú kartu a rezervovať si letenku do Južnej Ameriky. Žiť na savane s kapybarami, pretože Dizzy sa pri jednom zo svojich internetových výskumných maratónov dozvedela, že kapybary sú najmilšie zo všetkých cicavcov.

Nie sú nenávistné ako siedmaci.

A len tak pre informáciu. Synestézia ani nebola niečo, za čo by sa Dizzy hanbila, na rozdiel od svojho výzoru ropuchy

v parochni, vlasov pripomínajúcich nukleárny výbuch alebo svojich pieh, ktoré kolonizovali každý centimeter jej tela vrátane prstov na nohách a jej ohnivej pece. Všetkého. Hanbila sa za to, aká bola malá a prepadnutá a nemala chĺpky na žiadnom vzrušujúcom mieste či za to, že sa často cítila ako prachová čiastočka. Nehovoriac o tom, ako veľmi sa bála zomrieť alebo ísť spať, alebo ležať v tme, alebo opustiť miestnosť, ak v nej bola jej mama, alebo toho, že bude navždy škaredá. Alebo aj za to, koľko času naozaj trávila surfovaním po internete, aby našla relevantné informácie týkajúce sa bytia či toľkých vecí, pre ktoré mala pocit, že jej život preskakuje od jedného súkromného alebo verejného poníženia k druhému.

Rútila sa po prázdnom, rozpálenom chodníku, stratená v myšlienkach, nevnímala jantárovú vôňu spáleného vzduchu ani obchody zatvorené pre pekelné horúčavy, ani slnkom spálené kopce v dialke, ani zvláštne vřzgajúce ticho, pretože všetky štyri potoky, ktoré pretekali cez Rajské Prameňe, vyschli. Dokonca ani nezaregistrovala oblohu úplne bez vtákov, lebo tie sa neobťažovali lietať v katabatických vetroch Santa Ana, ktoré sa prehánali údolím a spôsobovali najhoršiu vlnu horúčav za posledné obdobie.

Bez obzretia vošla na cestu.

Vtom sa ozvalo škripanie, akoby sa svet lámal na dvojce.

Zem pod ňou sa zatriasla, vzduch sa rozochvel. Dizzy netušila, čo sa stalo.

Otočila sa a zbadala masívnu kovovú masku nákladného auta, ktoré sa rútilo smerom k nej. Och nie, och nie, och nie, och nie, och nie. Nedokázala sa pohnúť, vykriknúť ani myslieť. Na nič sa nezmohla. Nohy sa jej zabárali do betónu, čas sa spomalil a potom akoby sa úplne zastavil, keď si uvedomila: Toto je koniec.

Toto. *Toto*.

Koniec.

Dúfala, že sa stane duchom. Duchom, ktorý celý deň pečie vedľa mamy Šéfkuchárky v jej reštaurácii Modrá lyžica. „Chcem sa okamžite vrátiť do sveta živých, prosím,“ povedala Dizzy Bohu naliehavo, nahlas. „Ako duch, ktorý vie rozprávať, Pane,“ dodala. „Nie jeden z tých nemých, prosím.“

Prehltla, zaplavená smútkom, lebo tak *veľmi* bola nepripravená. Chystala sa zomrieť, hoci využila len tri sekundy z dvoch týždňov, ktoré priemerný človek strávi počas života bozkávaním. Chystala sa zomrieť, skôr ako sa zamiluje a spojí s niekým svoju dušu ako Samantha Brooksweatierová a Jericho Blane. Predtým ako sa nadvihne, aby jej telo okúsilo niečí naliehavý príraz, alebo ju na popol spáli šialenstvo spoločných erupcií, či nejaký iný fantastický druh sexuálnych činností z knihy *Žiť navždy teraz*. Horšie bolo, že mala zomrieť, skôr než si sama na sebe vyskúšala orgasmus – nevedela prísť na to, ako to spraviť, alebo bola nejako zdeformovaná, nebola si istá, čo za to mohlo.

A úplne najhoršie zo všetkého bolo toto: Mala zomrieť, skôr ako sa vráti otec, ktorého nikdy nepoznala – pretože v tú noc, keď odišiel, ju mama ešte nosila pod srdcom. Vedela však, že nie je mŕtvy, hoci to niektorí tvrdili, lebo ho raz videla na hrebene kopca v kovbojskom klobúku a vyzeral presne ako na všetkých fotografiách, lenže nikto jej neveril (okrem Wyntona a Jaštera), pretože pravidelne vídala nemých duchov vo vinici, a ani v tomto jej nikto (okrem Wyntona a Jaštera) neveril. Ach, Wynton. A jej druhý brat Dokonalý Miles. Jej mama! Zmocnila sa jej panika. Ako ich mohla opustiť? Opustiť svet? Veď nerada odchádzala už len od stola po raňajkách. Ako mohla zomrieť, skôr než sa oni – Wynton, Dokonalý Miles, mama Šéfkuchárka, Nezvestný

otec, Čudák Opilec strýko Clive – mohli spolu natlačiť na prastarý červený zamatový gauč v obývačke, šťastná kopa ľudí s Dizzy uprostred, a pozrieť si spolu *Harolda a Maude* alebo *Babettinu hostinu* (oblúbené staré filmy jej mamy a teraz aj jej). Ach, dúfala, že si všetci na jej pamiatku pozrú tieto dva filmy a neprinesú jej na hrob kvety.

Niežeby jej rodina niekedy niečo pozerala ako šťastná kopa alebo vôbec bola niekedy šťastná. Bodka. No teraz už zhasne aj posledná nádej.

S jej životom umrú aj všetky šance.

A príšerné bolo, že posledné, čo pred smrťou zažila, boli prd Tonyho Spencera rovno do tváre a Jašterova zrada. (Vlastne, zabudnite na staré filmy – uctite si moju pamiatku tým, že namiesto kvetov obhádzate ich domy vajcami a obmotáte toaletákom.) Úplne najhoršie bolo, že umrie, prv než zažila niečo skutočne zázračné.

A potom sa v jej živote stalo niečo skutočne zázračné.

Dve ruky ju pevne a silno chytili za boky. Otočila sa a zbadala dievča. Dievča jagavé ako kométa.

Dizzy zdvihla ruku, aby sa dotkla tváre lemovanej dúhovými kučerami, ktoré padali dievčaťu až k pásu, rozprávkové pramene každej farby, ale kým sa Dizzy stihla dotknúť slnkom ožiareného líca, dievča prehovorilo, zľahka jej prstom stlačilo nos, potom ju celou silou odhodilo a Dizzy vystrelila nahor. Hore, hore, hore. Obloha sa naklonila, keď sa Dizzy rútila vpred, zbavená všetkých myšlienok, von z času a priestoru, kým napokon nepristála rozpleštená ako kôpka končatín a zmätku na horúcom chodníku.

Dokelu, dokelu, dokelu.

Dizzy sa chvíľu nehýbala. Hm. Čo sa práve stalo? Srdce v jej hrudi bilo ako divoké zviera, tvár mala vtlačenú do vriaceho štrku. Stal sa z nej duch? Spojila dva prsty. Nie,

stále je z mäsa a kostí. Pokúsila sa zdvihnúť hlavu, ale videla rozmazane – kam sa podeli jej okuliare? Prevrátila sa na chrbát a zistila, že sa nad ňou týči akási mužská postava, to dokázala určiť aj bez okuliarov, nie dievča, ktoré čakala, že uvidí. Chlap zatieňoval slnko, podával jej ruku a chrľil zo seba slová ako fontána.

„To bolo tesné. O vlások. Och, kristepane! No pozrime sa na teba. Ako nová. Ani škrabanec. Vďakapánubohu.“ Roztrasenými rukami pomohol Dizzy na neisté nohy. Napriek štrku v lícach a dlaniach, oškretým kolenám a šialenému tlkotu v hrudi bola v poriadku. Nebola si však celkom istá zdravotným stavom muža, ktorý vyzeral, že je na polceste k hyperventilácii. Na tričku mal vypotené flaky, jeho pach bol zarážajúci, pach vo farbe oranžovej tekvice, čo bola farba, ktorú si Dizzy spájala s mužmi, s mužským potom. Dievčatá a ženy väčšinou voňali zeleno. Ibaže nie všetky, to už zistila. Dievča s dúhovými vlasmi, ktoré jej práve zachránilo život, voňalo magentovo ako kvety. „Och, panebože. Kristepane. Bože,“ povedal muž. „Koľko máš? Deväť? Desať? Mám vnúcatko v tvojom veku, také pierko ako ty.“

„Ja som dvanásťročné pierko,“ ohradila sa Dizzy. Lebo, áno, liezlo jej na nervy, že ju na letnom sprievode v Rajských Prameňoch stále obsadzovali do úlohy škriatka. Zohla sa, aby nahmatala okuliare, no vtom si uvedomila, že ich má zastoknuté vo vlasoch, čo boli jej osobné straty a nálezy. Vymotala ich a nasadila si ich na nos, aby muža lepšie videla. Mal veľkú upotenuú priateľskú tvár s fúzami a pripomínal jej hovoriaceho mroža.

Dievča však nikde nevidela.

„Dobre, tak máš dvanásť. Beriem na vedomie,“ odvetil muž. „Fuj, padol mi kameň zo srdca. Som rád, že si v poriadku. Myslel som si, že je po tebe.“

„Ja tiež,“ priznala Dizzy a jej myseľ sa rozbehla na plné obrátky. „Dúfala som, že sa vrátim ako duch, ale nechcela som byť jedným z tých nemých, viete?“ Cítila slová, slová, slová, prívalovú vlnu slov, ktorá sa z nej snažila vyraziť, ako to bývalo v starých dobrých predrozvodových časoch. Jasné, niektorí ľudia, no tých nemieni menovať ani v duchu, si mysleli, že priveľa rozpráva a mali by jej vyoperovať hlasivky, ale tí tu neboli, preto pokračovala. „To by bolo hrozné. Bola by som tu, všetko a všetkých by som videla, no nemohla by som rozprávať, nedokázala by som ľuďom nič povedať, dokonca ani svoje meno. Ako tí duchovia v našom vinohrade.“

„Myslím, že by si bola príšerný nemý duch,“ poznamenal mrožomuz.

„Áno. Presne.“ Poobzerala sa. „Musím sa poďakovať tomu dievčaťu. Kam šlo?“

Muž vystrúhal grimasu, pri ktorej sa mu zvrátilo husté, hrubé obočie. „Kam šiel kto? Videl som len slnko, potom teba, stála si tam zamrznutá a upierala oči na nebesia ako nejaká socha v kostole. A potom som ako o život skočil na brzdy a tlačil pedál do podlahy, ale vzápätí si odletela z cesty. Musíš byť športovkyňa, lebo si naozaj letela. To bol pohľad.“

„Ani náhodou nie som športovkyňa. Športovec je môj brat Dokonalý Miles. Ja športy neznášam. Všetky. Dokonca ani nie som rada na čerstvom vzduchu.“ Zhlboka sa nadýchla, aby spomalila myšlienky, ktoré sa rady menili na lavínu. „Letela som, lebo do mňa strčilo to dievča. A teda poriadne, lebo ma hodilo do vzduchu. Nevideli ste ju?“ Dizzy sa znova poobzerala po ulici. Nikde nikoho. Nijakí turisti. Dokonca ani autá. Vetry Santa Ana premenili Rajské Prameny na suché, prašné mesto duchov. „Mala na sebe veľa

farebne vytetovaných slov,“ Dizzy sa dotkla svojho ramena na mieste, kde malo dievča slovo *osud*, „a bolo *také* krásne, jeho tvár..“

„Sme tu len my dvaja, zlatko. Musí to byť horúčavou. Ne-fungujú nám mozgy.“

Kým Dizzy kráčala domov cez vinohrady pod spaľujúcim slnkom a prepotené oblečenie sa jej lepilo na telo, nedokázala z mysle dostať to dievča. Tú magentovú vôňu. To, ako sa pozrelo priamo na Dizzy, rovno do jej očí. „Neboj sa. Si v poriadku,“ povedalo dievča zvláštne zastretým hlasom, dotklo sa ukazovákom Dizzinho nosa – *tút*. Všetka Dizzina panika z blížiaceho sa nákladiaku zmizla. Všetka Dizzina panika a neistota zo *všetkého* zmizla. Svetlo zalievalo celé dievča, pretekalo mu okolo hlavy, okolo tých nekonečných dúhových kučier, ako svätožiara.

Ako svätožiara.

A potom odhodilo Dizzy do vzduchu.

DIZZY

Nasledujúce ráno sedela Dizzy pri stole, raňajkovala – živá, s hlavou plnou myšlienok a *dotkol sa jej anjel!* Sotva v sebe dokázala udržať novinky, chcela ich vykriknúť na Dokonalého Milesa, ktorý sedel oproti nej, ale jasne dával najavo, že ho nemá nikto otravovať, lebo sa hrbil nad nejakým románom ako vždy, jeho havranie kučery sa mu havranivo kučeravili okolo peknej tváre.

Dizzy ani jej najstarší brat Wynton nevedeli, odkiaľ sa u nich Dokonalý Miles nabral. Získal atletické štipendium na luxusnej strednej škole o tri mestá ďalej (Wynton, podobne ako Dizzy, pravidelne narážal do stien). Bol tichý, vážny a desivo krásny (Wynton, rovnako ako Dizzy, vyzeral ako ropucha s parochňou a rád sa zapájal do nevážnych vankúšových bojov a netichých súťažiach v kričaní). Rád chodil behávať do prírody (Wynton, rovnako ako Dizzy, mal rád bezpečie štyroch múrov, strechy a jedlo pri telke).

Okrem toho bol Dokonalý Miles *dobrý*, voľný čas trávil prechádzkami s trojnohými psami a česaním slepých koní v útulku pre zvieratá (Wynton bol vždy zlý, pred niekoľkými týždňami dokonca skončil vo väzení, a Dizzy sa špecializovala na škaredé myšlienky o svojich spolužiakoch). A čerešničkou na torte bolo, že by Dokonalý Miles tortu nikdy nezjedol, lebo nejedol sladkosti (bez komentára). Dva roky po sebe ho v školskej ročenke zvolili za *Tried-*

neho krásavca a V budúcnosti pravdepodobne najúspešnejšieho.

Pri Dokonalom Milesovi sa Dizzy cítila zvlášť ohavná.

Štuchla mu do ruky. „Včera som videla anjela.“

Neodtrhol oči od knihy.

„Zachránila mi život.“

Nič.

„Možno tým, že mi zatrúbila na nos.“

Nič.

„Miles!“

„Čítam,“ povedal bez toho, aby zdvihol pohľad.

Keďže Dizzy bola najmladšia, najmenšia a ešte k tomu dievča, teraz dokonca bez jediného kamaráta, včera jej do tváre naprdel odporný spolužiak, niektorí členovia rodiny, ako napríklad tu prítomný Dokonalý Miles, považovali za prijateľné tváriť sa, že neexistuje.

„Akože ozajstný anjel, Miles. Úplne superský s tetovami a tak.“

Obrátil stránku.

Dizzy skúmavo hľadela na jeho dlhé mihalnice, hlúpe, dokonale vykrojené pery, jeho voľné, jemné kučery, ktoré sa leskli a nikdy nekrepateli (presne ako Samantha Broksweatherovej!), na zvyšok jeho črt *Triedneho krásavca*. Vážne, ako bolo možné, že ona s oprdenou tvárou a Dokonalý patrili nielen k tomu istému živočíšnemu druhu, ale ešte aj do tej istej rodiny?

„Vec sa má tak, Miles,“ vravela. „Nevieš, či dnes nebudeš nažive naposledy. Mohol by do teba vraziť nákladiak alebo asteroid, alebo by sa ti pod nohami mohla otvoriť zem a zhltnúť ťa. Nezdá sa ti trýznivé, že nemáme žiadnu vládu nad tým, kedy umrieme? Nezdá sa ti strašne ťažké byť smrteľníkom?“